Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26328
Copyright: Admont, Benediktinerstift

animas sapientes dicim⁹ / sapientia sapientes di
cim⁹ / istã sapientiã cognitem⁹ & ipsã solã ee credam⁹
q̃ sapiunt q̃cũq; rationales mente uim intelligen
di atq; discernendi peceperunt. Hec ē inq̃t uita
eterna / ut cognoscant te solũ uerũ dm / q̃ misisti
ihm xpm. Cognitio itaq; di uita eterna. Et q̃d ē
cognitio di. ñumq̃d accidens. Ergo amor di ac
cidens ē. Et beatitudo accidens ē / & inaccidentib⁹
ē beatitudo nrã. Quare ñ magis ds sit beatitudo
nrã. Ipse sapientia q̃ cognoscim⁹ ipse amor q̃ dili
gim⁹ / ipse gaudiũ q̃ exultam⁹. ō sapientia ē qua
omes sapiunt nec tamẽ uno m̃ sapiunt / q̃a partici
pando sapiunt. Qd si omes hac sapientia sapiunt
q̃cũq; sapiunt / multo magis hac sapientia sapuit
illa anima q̃ ipse sapientie unita fuit. q̃ñ sorte
participationis ex illa uiguit / s; priuilegio uni
tatis plenitudinẽ possedit. Qd enĩ de sapientia
minus habere poterat / cui ipsa plenitudo sapi
entie corporata erat. In qua aut habitat omis
plenitudo diuinitatis corpaliter: Deq̃ hoc dixẽ.
Nonne de xpo. Quom q̃ in xpo habitat omis ple
nitudo diuinitatis. Tres sunt essentie in xpo.
caro. anima. diuinitas. Qd q̃ habitat in quo.
Aut diuinitas in diuinitate aut diuinitas in
anima. aut diuinitas in carne. S; q̃d ē diuinitas
habitat in diuinitate. ñumq̃d hoc aut congruẽ
erat dare / aut necessariũ audire. ō in huma